

Pohádky o čertech

Iva Tomečková

Ilustrovala Tereza Křemínská

edika.

Pohádky o čertech

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Iva Tomečková
Pohádky o čertech – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pohádky o čertech

© Iva Tomečková, 2023

Illustrations © Tereza Křemínská, 2023

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-266-1925-3 (1. vydání, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-266-1929-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Pohádky o čertech

Iva Tomečková

Ilustrovala Tereza Křemínská

edika.

Kde se na zemi vzali čerti

Kde se na zemi vzali čerti? Čerti, a stejně tak hastrmani, bývali původně andělé a pobývali s ostatními anděly a Pánem Bohem na nebi. Podobně jako mezi lidmi se najdou dobří, laskaví, mírní a jiní zase vychytralí, sobečtí a závistiví, chodí to i mezi anděly. Někteří byli hodnější a někteří trochu míň. Bylo v nich příliš mnoho temperamentu a energie, dnes bychom řekli, že s nimi čerti šli (ale tenkrát čerti ještě neexistovali, tak s nimi šít nemohli). Věčně vymýšleli nějaké darebačiny.

Zatímco ostatní andílci po obědě odpočívali, těch pár výtečníků se honilo po celém nebi, výskali u toho a vykřikovali tak, že z odpolední siesty nebylo vůbec nic.

„To nemůžete dát aspoň chvilku pokoj? Běžte si hrát třeba na schovávanou, když už spát nechcete, a hlavně se schovejte tak, ať vás nikdo neslyší!“ zlobil se na ně Pán Bůh. A tak si šli hrát na schovávanou. Ale klidu nebylo o nic víc než předtím.

„Deset dvacet třicet, narodil se Fricek! Kdo schovaný není, tomu dobře není, kdo schovaný je, tomu dobře je! Už jdu!“ vrískal po celém nebi anděl, který měl ty ostatní hledat.

„Tak už raději vstaneme,“ vzdával se Pán Bůh. „Pěkně si teď posedáme a zazpíváme si andělské písně. Vy pojd'te také, nezbedníci, třeba vás ten zpěv přivede na klidnější myšlenky.“

Chvilku byl klid. Ale kdepak by to bavilo naše darebáky. Jeden druhého pošťuchovali, pochichtávali se a pro legraci zpívali schválně falešně.

A tak to šlo den za dnem. Když chtěl Pán Bůh seslat na zem pěkný slunný den, honili se po nebi tak, že nahnali mraky,

a na zemi nakonec přšelo. A zase naopak, když chtěl poslat na zem déšť, mraky mu rozehnali.

Jednoho dne Pán Bůh přemýšlel, čím by lidi potěšil. A tak ho napadlo, že by jim třeba udělal radost pohled na pěknou duhu.

Zemi pokropil trochou deště a ty dešťové kapky nechal ozářit paprsky sluníčka. To vám byla krása! Duha jako vymalovaná. Červená, oranžová, žlutá, zelená, tyrkysová, modrá a fialová. Ani jedna barva tu nechyběla. Dlouho se však ze svého díla neradoval. Naši čilí andělci si zrovna hráli na vojáky a dupali u toho, jak kdyby bil hrom. Nebe se celé otrásalo a pod ním i duha. Barvy se vpíjely jedna do druhé, a nakonec se dokonce pěkně zpřeházely. „To je dnes podivná duha, taková jakási roztřepená a převrácená,“ podívovali se lidé.

„A mám vás vážně dost, mezuláni jedni! Děláte jenom neplechu, není dne, abyste něco nevyvedli! V nebi už vás nechci! Pošupajdíte pěkně na zem!“ rozhněval se Pán Bůh. Dupnul nohou, nebesa se otevřela a andělé padali, padali a padali. A těsně nad zemí jim najednou i peří a křídla zmizely.

„Žádná andělská ozdoba a znak vám už nepřísluší!“ křičel za nimi Pán Bůh.

Část těch padlých andělů se zabořila hluboko pod zem. A že se jich Pánu Bohu přece jen trochu zželelo, připravil jim tam podzemní sklepení, a dokonce i pár kotlů, aby nezmrzli.

„Co tady jen budeme dělat?“ hořekovali padlí andělé. „Nu co, napřed si tu zatopíme a pak si můžeme hrát třeba na schovávanou. A taky na svět se trochu podíváme. Třeba se nám tam bude líbit.“ Jak si řekli, tak udělali.

Jak plynul čas, padlí andělé si začali zvykat na nový život. Jen se začali měnit a andělům už se dávno nepodobali. Začali být umounění od neustálého pobytu pod zemí a také od toho, jak se pořád motali kolem těch kotlů. Na těle sice neměli peří, zato jim však začaly růst malé černé chloupky, a tak byli brzy celí chlupatí. A že byli docela černí, začalo se jim říkat čerti. Když je jednou zahlédl Pán Bůh, rozesmál se: „Andělské znaky jste sice pozbyli, ale docela jiné jste získali. Místo peří máte černé chlupy. A aby vám nebylo líto, že jste o ně přišli, zde máte i za křídla náhradu,“ a nadělil jim kopýtko, ocas a rohy.

A jak to dopadlo s těmi anděly, co neskončili v podzemí? Nu, ti napadali do rybníků, potoků, řek a jezírek. Ze začátku se jim pod vodou docela špatně dýchalo, ale brzy si zvykli a nakonec se naučili dýchat ve vodě i na suchu. Mezi prsty jim narostly plovací blány, a tak se dokázali pod vodou velice dobře pohybovat. A že žili pod vodou, začali jim lidé říkat vodníci. Nebo hastrmani.

Čerti a vodníci byli odjakživa velcí kamarádi. Konec konců byli stejného původu. Jen se jim to kamarádství špatně udržovalo. Čerti mají rádi teplo a vodě se vyhýbají, jak to jde. Vodníci naopak raději chládek a vodu k životu potřebují. A tak když se vodníci s čerty sešli, aby si zahráli partičku mariáše, bylo to dost svízelné. Jak sebou vodníci šli, sem tam z nich létaly kapky, a když náhodou dopadly na čerty, syčelo to z nich jako z ohýnku.

„To nemůžete dávat pozor? Vždyť z nás všechen pekelný žár vyženete a bude s námi amen,“ zlobili se čerti.

A tu a tam zase vylétla jiskřička z některého čerta a pak úpěli hastrmani. Museli se jít honem zchladit do nejbližší říčky. Někdy sedávali na olši, ale to jim většinou karty padaly pod ni. Za komínem to nebylo o nic lepší.

Někdy rokovali, jak by s tím pozemským životem měli naložit. Ne, že by jim něco chybělo, věnovali se lenošení a nikam se nehonili. Jen začali postrádat nějaký řád a smysl toho, proč tu vlastně jsou. Jako andělé pomáhali lidem, ale to teď půjde ztuhla, vždyť by se jich lidé jen polekali.

„Když jim nemůžeme pomáhat, budeme jim škodit,“ navrhol jeden čert.

„Ale to by přece nebylo vůbec fér,“ durdili se ostatní. Jak je vidět, kapka z andělské výchovy v nich ještě zbyla.